

*Марго, чий запал до цього проекту
був таким же сильним, як і наш*

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

— Елло, тебе викликають у кабінет директора, — каже міс Вейр, перш ніж устигаю ввійти до класу тригонометрії.

Зиркаю на годинник:

— Я навіть не спізнилася.

Зараз за хвилину дев'ята, а цей годинник ніколи не помиляється. Це, мабуть, найдорожча річ, яку я маю. Мама сказала, що він належав моему батькові. Єдине, що залишилося після нього, крім, звісно, його сперматозоїда.

— Ні, річ не в запізненні... цього разу. — Її зазвичай крижаний погляд м'якшає в куточках, і моє нутро посилає млявому сонному мозку сигнал про небезпеку. Міс Вейр іще те стерво, саме тому я її і люблю. Вона поводить з учнями так, ніби ми тут, щоб учити справжню

математику, а не той життєвий урок на кшталт «як любити ближнього свого» й іншого подібного лайна. Отож, якщо вона співчутливо на мене дивиться, це означає, що в кабінеті директора пахне смаленим.

— Гаразд. — Не те щоб я могла відповісти інакше. Киваю і змінюю напрямок до шкільної канцелярії.

— Я вишлю тобі домашнє завдання, — говорить мені вслід міс Вейр. Припускаю, вона думає, що я не повернуся до класу, але директор Томпсон не зможе вивалити на мене щось гірше, ніж те, що я вже встигла пережити.

До того як прийшла у старшу школу Джорджа Вашингтона на третій рік навчання*, я вже втратила все важливе. Навіть якщо містер Томпсон якось дізнався, що формально я не мешкаю в окрузі школи, можу збрехати, щоб потягнути час. А якщо доведеться кудись перебиратися — найгірше, що могло зі мною сьогодні трапитися, — тоді нічого страшного. Справлюся.

— Як життя, Дарлін?

Шкільна секретарка з коротким волоссям ледве відриває погляд від свого журналу *People*.

— Сідай, Елло. Містер Томпсон зараз тебе покличе.

Так, ми з Дарлін на «ти». Всього місяць у школі, а завдяки своїй щораз більшій кількості спізнень я вже надто багато часу провела в цьому кабінеті. Втім, ось що стається, коли працюєш у нічну зміну й щоденно не бачиш подушки до третьої ночі.

* У США дванадцятирічна система освіти. Старша середня школа триває чотири роки. Перший рік (амер. *freshmen*) — дев'ятий клас, другий рік (*sophomore*) — десятий клас, третій рік (*junior*) — одинадцятий клас, четвертий рік (*senior*) — дванадцятий клас. — Тут і далі прим. пер., якщо не вказано інше.

Я викрутила шию, щоб підглянути в кабінет містера Томпсона крізь розсунені жалюзі. Хтось сидить на стільці для відвідувачів, але мені видно лише квадратну щелепу й темне каштанове волосся. Повна моя протилежність. Я ж така білявка з синіми очима, що ще пошукати треба. Усе завдяки моему донору сперми, за словами мами.

Відвідувач Томпсона скидається на заміських бізнесменів, які давали мамі шалені чайові за те, що вона прикидалася їхньою дівчиною на ніч. Деякі отримували від цього навіть більше задоволення, ніж від справжнього сексу. Це, звісно, зі слів мами. Мені не потрібно опускатися до такого... поки що. І сподіваюся, що ніколи не доведеться. Це і є причиною, навіщо мені потрібен атестат про середню освіту — щоби вступити до коледжу, здобути вищу освіту й бути нормальною.

Деякі діти мріють про подорожі світом, швидкісні машини, великі будинки. А я? Хочу власне житло, холодильник, набитий їжею, і стабільну роботу, бажано таку ж захопливу, як спостерігати, як сохне фарба.

Чоловіки говорять, говорять і говорять. Минуло п'ятнадцять хвилин, а вони досі патякають.

— Геї, Дарлін? Я прямо зараз пропускаю тригонометрію. Може, повернутися, коли містер Томпсон звільниться?

Намагаюся викласти це якнайм'якше, але роки без справжніх дорослих у моему житті — мою вітряну чарівну маму не можна брати до уваги — залишили свій слід, тому мені важко набратися необхідної покірності, якої старші вимагають від тих, кому легально заборонено пити.

— Ні, Елло. Містер Томпсон зараз буде.

Цього разу вона каже правду, бо двері відчиняються і виходить директор. Містер Томпсон зростом приблизно метр вісімдесят і має такий вигляд, ніби лише минулого

року випустився зі старшої школи. Так чи так, проте йому вдається випромінювати авторитетність.

Він підзиває мене рукою:

— Міс Гарпер, будь ласка, проходите.

Всередину? Поки там дон Жуан?

— У вас уже є хтось у кабінеті, — вказую на очевидне. Здається до чортиків підозрілим, і нутро підказує, що краще валити звідси. Але якщо втечу, то втрачу це розмірене життя, яке планувала місяцями.

Томпсон обертається і дивиться на дон Жуана, який підіймається зі стільця і махає мені своєю величезною рукою.

— Так, ем, ти, власне, тут через нього. Будь ласка, заходь.

Попри здоровий глузд я все ж прослизаю повз містера Томпсона та стаю прямо біля дверей. Директор зачинає їх і опускає жалюзі. Тепер справді хвилююся.

— Міс Гарпер, якби ви присіли, — Томпсон показує на стілець, що його звільнив дон Жуан.

Схрещую руки на грудях і дивлюся на них обох по-бунтівному. Імовіріше, море затопить землю, ніж я сяду.

Томпсон зітхає і совається на стільці, знаючи, що це безнадійний випадок. Від цього мені стає ще більш ніяково, адже, якщо він перестає опиратися, це означає, що на мене чекає щось більше.

Він бере зі столу стос паперів.

— Елло Гарпер, це Каллум Роял, — Томпсон зупиняється, ніби це мені щось каже.

Тим часом сам Роял дивиться на мене так, ніби вперше побачив дівчину. Усвідомлюю, що мої схрещені руки стискають груди до купи, тому швидко опускаю кінцівки, і ті безглуздо звисають.

— Приємно познайомитися, містере Рояле. — Усі в кімнаті знають, що на думці в мене геть інше.

Звук мого голосу пробуджує його від гіпнозу. Він прямує вперед і, перш ніж устигаю поворухнутися, уже стискає мою праву руку у своїх.

— Господи, ти ж його копія, — слова звучать так тихо, що лише ми з ним можемо їх розчути. Тоді, ніби пригадавши, де перебуває, він тисне мою руку. — Будь ласка, зви мене Каллум.

У його голосі якийсь дивний тон. Ніби важко видавлювати із себе слова. Звільняю свою руку з його хватки, хоч і вдається не одразу, бо цей гад не хоче відпускати. Містерові Томпсону доводиться прочистити горло, щоб Роял випустив мою кінцівку.

— Що відбувається? — вимогливо питаю. Якщо брати до уваги, що мені сімнадцять і я в кімнаті, повній дорослих, то мій тон точно недоречний, але ніхто й вухом не веде.

Містер Томпсон схвильовано проводить рукою по волоссю:

— Не знаю, як сказати, тому буду прямолінійним. Містер Роял стверджує, що обоє твоїх батьків померли, а він тепер твій опікун.

Я похитуюсь. Усього на якусь мить. Так, щоб дати подиву перетворитися на обурення.

— Хрінь собача! — лайка вилітає з мого рота, перш ніж устигаю зупинити себе. — Моя мама записала мене на заняття. У вас є її підпис на реєстраційних формах.

Серце калатає зі швидкістю мільйон миль на хвилину, бо той підпис насправді мій. Я підробила його, щоби втримати контроль над власним життям. Хоч я і неповнолітня,

але змушена була взяти на себе обов'язки дорослої ще з тринадцяти років.

Мушу віддати містеру Томпсону належне, він не до-рікнув мені за лайку.

— Папери вказують, що позов містера Рояла закон-ний, — він трясє паперами в руці.

— Ага? Ну, бреше значить. Я ніколи раніше не бачи-ла цього чоловіка, і якщо дозволите мені піти з ним, то наступне, що побачите в стрічці новин, — це як якась дівчина зникла з Вашингтону за схемою секс-торгівлі.

— Слушно кажеш, ми ніколи раніше не зустрічали-ся, — перебиває Роял. — Але це нічого не змінює.

— Дайте глянути, — підстрибую до столу Томпсона й вириваю з його рук папери. Очима пробігаю по арку-шах, навіть не вчитуючись. Вириваю лиш окремі слова — *опікун, помер, заповіт*, — але вони не мають жодного значення. Каллум Роял однаково незнайомиць. Крапка.

— Може, якщо твоя мама прийде, ми зможемо все прояснити, — пропонує Томпсон.

— Так, Елло, приводь маму, а я відкличу позов, — голос Рояла м'який, але чую в ньому сталь. Він щось знає.

Обертаюся до директора. Він тут слабка ланка.

— Я можу зробити таке в комп'ютерному класі. І фо-тошопу не треба. — Кидаю перед ним стос паперів. У йо-го очах ростуть сумніви, тому користаюся перевагою: — Мені треба в клас. Семестр тільки починається, і я не хочу пасти задніх.

Він нерішуче облизує губи, а я дивлюся на нього з усією впевненістю в серці. У мене немає тата. У мене точно нема опікуна. Якби був, то де цей козел вештався все моє життя, коли мама з усіх сил намагалася звести

кінці з кінцями, коли терпіла страшенний біль від раку, коли ревіла на лікарняному ліжку, бо залишала мене саму? Де він був *тоді*?

Томпсон зітхає:

— Гаразд, Елло, чому б тобі не піти до класу? Оче-видно, нам з містером Роялом треба обговорити кілька речей.

Роял заперечує:

— Із цими паперами все гаразд. Ви знаєте мене й мою родину. Я не прийшов би сюди показувати їх вам, якби ті були фальшиві. Навіщо?

— У цьому світі купа збоченців, — кажу глузливо. — У них море причин, щоб вигадувати різні історії.

Томпсон махає рукою:

— Годі, Елло. Містере Рояле, це несподіванка для всіх нас. Як тільки зв'яжемося із мамою Елли, зможемо все прояснити.

Роялу не подобається затримка, тож він знову наго-лошує на своїй важливості й тому, що Роял не брехати-ме. Я вже на мить повірила, що він розбудить Джорджа Вашингтона й вишневе дерево*. Поки вони сперечаються, тихо вислизаю з кімнати.

— Я в туалет, Дарлін, — брешу. — Після цього піду зразу в клас.

Вона легко ведеться на цю брехню:

— Не спіши. Я передам учительці.

* Міф про Дж. Вашингтона й вишневе дерево. Історія розпові-дає, як шестирічний Джордж бавився своєю новою сокиркою і ненароком пошкодив найкращу вишеньку в саду, улюблени-цю його тата. Невдовзі деревце загинуло. А коли батько помі-тив і почав випитувати, хто це зробив, син зізнався зі словами: «Я не можу збрехати...».